

Buz Kesmişti Ömrü

– MESUT ÇİFTÇİ · 08 Ocak 2011

Soğuktu,
Üşüyordu.
Elleri buz kesmişti,
Acıyordu.
Göğsünün tam ortasında,
Kapkara bir kahır taşıyordu.

Ayakkabıları su alıyordu,
Ayakları ıslanmıştı,
Üşüyordu.
Kulakları buz kesmişti,
Acıyordu.
Tüm gün gezdi kalabalık caddelerde,
Korkuyordu.

Bir şey yememişti,
Acıkmıştı.
Suratı buz kesmişti,
Dudakları soğuktan çatlamıştı.
Şehrin kirlenmiş suları,
Artık eskimiş pantolonunu ıslatmıştı.

Tüm gün gezindi kalabalık şehirde,
Tutunacak bir insan arıyordu.
Bacakları buz kesmişti,
Yorulmuştu.
İnsan yığınlarının içinde bir hoştu,
Sabahtan beri bir şey içmemişti,
Açlıktan sarhoştu.

Soğukta sonuna yaklaştı bir an,
Elleriyle dokundu,
Sıcak ve mutlu günlerine kalabalık caddede bir başına.
Bedeni buz kesmişti,
Ama artık acımıyordu.

Dizlerinin üzerinde çöktü,
Islak ve kirli kaldırımına şehrin.
Kaldırım taşlarının soğuşunu suratında hissediyordu,
Kaldırımdan geçenlerin ayak seslerini duyuyordu.
Bu onun için bir sondu.

Soğuktu
Ama artık üşümüyordu,
Tüm bedeni buz kesmişti
Ama artık acımıyordu.
Artık atmayan kalbinin olduğu,
Göğsünün tam ortasında,
Kapkara bir kahır taşıyordu.